

28
4

РАЄЗНАВСТВО

№ 4

УКРАЇНСЬКИЙ КОМІТЕТ КРАЄЗНАВСТВА
ХАРКІВ, 1928

З М І С Т

	Стор.
Криворотченко М.— Місто і краєзнавство	1
Гнатюк С.— Фотографія в краєзнавчій роботі	4
Соловей Д.— До опису виробництва самогону на селі	8
До роботи гуртків Юних Натуралістів	11

Наш край

Фещенко А.— Корсунські острови та їхня околиця	13
Косовський — Основні риси селянського лановодства пригородньої зони Херсону .	19
Терновський Д.— До історії заселення річки Вовчої	25
Занфірова Н.— З побуту Кременічуччини (село Куцеволівка)	29

КРАЄЗНАВСТВО

ЩОМІСЯЧНИЙ ОРГАН УКРАЇНСЬКОГО КОМІТЕТУ КРАЄЗНАВСТВА.

ХАРКІВ, 1928 р.

4

Адреса редакції: Харків, вул. К. Лібкнехта, 33, п. 13. Український Комітет Краєзнавства.

М. Криворотченко.

Місто і краєзнавство.

Коли переглянути всю суму краєзнавчих матеріалів так старих, як і зібраних вже за одинадцять років революції, то помітимо один знаменний факт — краєзнавці майже цілком нехтують місто, як об'єкт краєзнавчого дослідження. Головними темами краєзнавчої роботи, очевидно, як спадок старого краєзнавства, досі є природа, побут, фольклор, археологія, історія. За останній час щодалі дужче зачіпаються питання економічні й виробничі, але вони ще не стали постійним об'єктом навіть для цілком сталих і міцних краєзнавчих організацій.

Зазначені теми почасти виключають місто, як територію прикладання дослідчої роботи (природа, археологія), але більшість із них мають однакове значіння так для роботи в селі, як і в місті (побут, фольклор, історія, виробництво, економіка і т. і.), проте всі ці теми досліджуються на підставі матеріалів села, глухих закутків.

Які причини цього явища? Очевидно старі краєзнавчі традиції надго тяжать ще й над новою роботою; очевидно новому краєзнавцеві надто важко зійти з уторованого шляху, де вже ніби-то добре розроблено й методику досліду й систематику зібраних матеріалів; а почасти ще, очевидно, впливає й той момент, що всяка архаїка барвистіша, наочніша, не вимагає тонкого аналізу великого матеріалу як з минулого, так, особливо, й з мінливого сучасного, а до того ж і здобувається цей матеріал технічно легше й простіше.

Причиною цього явища може бути ще й те, що сам матеріал старого краєзнавства (природа, етнографія, археологія) утворював краєзнавців по селах і містечках і витягав їх з великих міст знову-таки у сільські місцевості, одриваючи від ближчого, але не так з першого погляду цікавого, а до того ж складнішого міста. А локальність територіяльна, якою одна з основ краєзнавства, тільки усилювала цей момент з часом локалізуючи й матеріал в межах певної теми (архаїка, в етнографії, в історії).

Методична література з краєзнавства відбиває на собі вплив цих старих традицій якнайдужче — трохи не вся вона трактує методи вивчення села, „чистої природи“. Зрідка можна натрапити на матеріяли, що допомагали б краєзнавцеві підійти до вивчення суто міського

життя, а що-до програм на спеціально міські теми, то їх ще зовсім по суті немає, є лише перші спроби в цій галузі *).

Так само і в літературі дослідчого характеру ми ще зовсім не маємо відображення міста, як об'єкта краєзнавчого дослідження, коли не рахувати класичної роботи ак. Багалія „История города Харькова“ та нових видань УАН „Київ та його околиці“ і „Чернігів“ (всі три праці знову майже обмежуються минулим зазначених міст).

Кладучи в основу краєзнавчої роботи поширену схему: природа — людина — виробництво — економіка — соціальні взаємини — побут і ідеологія, ми тим самим принципово нищимо різницю в питомій вазі для краєзнавця окремих частин цієї схеми: *для краєзнавця бо всі елементи, що входять у цю схему мусять мати рівну питому вагу.* В такій постановці питання перевага, що її краєзнавці надають селу, а вірніше — цілковите нехтування міста в краєзнавчій роботі є зовсім неприпустима помилка і шкідлива прогалина.

Місто є визначником стану розвитку суспільства. Місто є той активний елемент в житті суспільства, що за ним нині іде все суспільне життя. Місто в сучасних умовах є культурний, економічний, виробничий і організаційний центр округи і всього суспільства в цілому.

Всі ці моменти говорять самі за себе й за те, яке місце в краєзнавчій роботі мусять посідати дослідження міста.

Локальність територіяльна в краєзнавчій роботі створює те, що тільки за старими темами, як от — етнографія, археологія, — що вже дали великий сировий матеріал, опрацьований, об'єднаний, проаналізований, систематизований науковими інституціями, — відчувається краєзнавцями широка база їхньої роботи — працюючи в якійсь галузі етнографії або природознавства, краєзнавець почуває цілком конкретно, що він робить частку якогось єдиного цілого процесу, він відчуває зв'язок своєї роботи з роботою тисяч дослідників у цій же галузі. Це дає великий стимул і до певної міри визначає напрямок роботи і рівну її напруженість і систематичність.

Нові завдання, як от — вивчення питань виробничих, економічних, — в умовах територіяльної локальності краєзнавчої роботи, ще не маючи широкої бази зібраного й опрацьованого матеріалу, виявляються здебільшого у випадкових, епізодичних спробах, не стаючи за постійну тему щорічного дослідження, що особливо важно в питаннях економічного порядку. Ця новизна, відсутність дослідчих традицій, нарешті надто шкідливий погляд на сучасні явища, як на матеріал не цінний для краєзнавчої дослідчої роботи, робить те, що в місті не тільки теми, що їх вже розробляють на селі (побут, історія), ба навіть ті галузі їх, що мають ще в собі силу архаїчного — лишаються поза увагою краєзнавців.

Підносячи питання про краєзнавче вивчення міста, ми маємо на увазі ще й те, що в УСРР власне тільки Харків, Київ, Дніпропетровське,

*) В числі 5 „Краєзнавства“ буде подано головнішу літературу з питань краєзнавчого вивчення міста. *Ред.*

Одеса та, почасти, Миколаїв є міста, що можна їх розглядати, як більш-менш ізольовану міську одиницю та й то поки ми не торкнемося питань, наприклад, ринку. Решта міст округових, районних, містечок, що нині стали „поза штатом“, а раніше були офіційними містами, нових „поселень міського типу“, що набувають що-далі дужче міського характеру — всі ці міста й містечка розглядати ізольовано неможна. Так само, вивчаючи питання економіки, виробництва, історії, антропології, обминути ці міста аж ніяк неможливо.

Крім суто краєвого значіння в краєзнавчій роботі, місто має й свої, так мовити, суб'єктивні вимоги до краєзнавців. Такі питання, як: значіння міста в процесі заселення краю, історія розвитку міста, значіння його, як культурного, економічного, виробничого, адміністративно-організаційного осередку, його сучасний стан і перспективи розвитку — всі ці питання вкладаються цілком у програму роботи краєзнавчого товариства, а проте ні в одній програмі, надісланій до Комітету, ці питання не фігурують, так ніби для краєзнавця місто взагалі в окрузі не існує, навіть для краєзнавчої організації, що зве себе міською або округовою і перебуває повсякчас у місті.

Питання специфічно міського характеру, або такі, що яскравіше відбивають ті чи інші економічні й соціальні процеси, коли їх вивчати в місті — статика й динаміка населення міста (економічні, соціальні причини динаміки часто характеризують момент и окружного значіння); соціальний склад населення; економічне й соціальне значіння різних груп; побут різних соціальних груп, особливо побут міського пролетаріату, все це — актуальні питання для краєзнавця.

Нині, коли таке гостре значіння набувають питання культурної революції — вивчення побуту міського пролетаріату набуває особливо великого значіння. Вивчення побуту робітництва ще не тільки не розпочато систематично, а й правдиво не поставлено на чергу дня. Ті випадкові записування „частушок“ та низку суто літературних побутових малюнків, що їх ми маємо досі, неможна вважати навіть за початок роботи в цій галузі. Отже повний обсяг питань, що вже міцно увійшли в програму вивчення побуту села, мусить увійти і в програму вивчення побуту міста — житлові умови, одежа, їжа, хатне начиння, взаємини родинні, стан жінки (зокрема проституції в місті), стан дитини, санітарія й гігієна, інші культурні потреби й навики — книжка, газета, школа, клуб, театр; бюджет родини; побут виробничий, побут громадський — збори, розваги (особливо, місце алкоголю в побуті), клуби, бібліотеки - читальні; фольклор — пісні, приказки, вірування й забобони, — все це мусить стати за постійний матеріал до вивчення і, звичайно, краєзнавці в цьому можуть зробити більше, ніж хтось інший.

Кінець-кінцем — міське господарство, як певний комплекс; місто, як архітектурне ціле; місто з естетичного погляду взагалі й низка ще незгаданих тут питань стають на чергу до вивчення, щоб заповнити цей шкідливий пропуск у краєзнавчій роботі.

Широкий розвиток краєзнавчої роботи не тільки що-до кількості краєзнавчих організацій, а й що-до питань, нині введених уже до програм краєзнавчої роботи, підводить щільно краєзнавців до справи вивчення міста. Це дає надію, що питання краєзнавчого вивчення міста стане в ближчий час постійним завданням. Маючи більше індивідуальних рис, ніж село, маючи більше яскравості й чіткості в окремих моментах, творючи компактніше ціле — місто дає й широке поле і, водночас, конкретніші рямці до краєзнавчого вивчення. Процес вивчення міста мусить будуватися так, щоб - кінець кінцем в наслідок роботи можна було одержати матеріал, який дав би нам так мовити „індивідуальний портрет“ міста, повне обличчя міста, яко певної соціально-економічної одиниці, не минаючи разом з тим і всіх тих моментів, що дане місто в'яжуть в єдине ціле з іншими містами, а перед усім визначають його місце в окрузі.

Хотілося би сподіватися, що наступний операційний рік краєзнавчої роботи внесе певні корективи в програми і дасть в них місту відповідне місце.

С. Гнатюк.

Фотографія в краєзнавчій роботі.

Нині вже ніхто не зважиться заперечувати величезне значіння фотографії сливе в усіх галузях науково-дослідчої роботи — вже бо давно фотографія, як розвага, уступилася перед тиском глибших вимог в рівній мірі так „чистої“, як і прикладної науки. Коротко кажучи — нині багато сучасних наук без фотографії не могли би здобути тих досягнень, що вже мають і що далі здобувають.

За приклад візьмім ту величезної ваги роботу, що нещодавно почали робити в порядку загально людської солідарності усі світові обсерваторії, це — складання нової мапи неба. Цю роботу точно й швидко можна зробити тільки за допомогою фотоапарата, бо тільки він може „побачити“ ті зірки, що вже їх людина своїм оком бачити нездатна, тільки він може точно зафіксувати їх положення на небозводі, а тим самим, через низку років, знявши знова ту саму ділянку простору, зможе показати зміну положення, тоб-то рух світил в просторі *).

Тільки з розвитком фотографії людскість здобула змогу дійсно науково досліджувати дуже важливу так теоретично, як і практично галузь — рух тіл, рух тварин. Досить згадати довгі роки дослідження за допомогою фотографії льоту комах і птахів, криві льоту й руху точок крила, повітряні вихрі і т. і. — тоб-то весь той підготовний процес, що ліг в основу практичної аеродинаміки й аеронавтики, щоб визнати значіння фотографії (а нині кінографії) в цій галузі знання.

*) Просто оком можна побачити тільки тисячі зірок, тоді як останнє фотографування неба, зроблене 19-ма обсерваторіями, дало понад 15 мільйонів.

Нині ще одна галузь пристосування фото до вивчання руху набуває величезного суто практичного значіння, це — вивчання робочого руху. На цьому дослідженні американська інженерія перебудовує всю систему організації виробництва й використання робочої сили. Ці ж досліді лягли в основу єдиного наукового центру виробничого тренажу в СРСР — ЦІТ'у*). Ці ж досліді відкривають перед технікою дуже широке поле до механізації виробництва, до заміни розкладених і вивчених рухів людини рухами машини, що має таке величезне значіння особливо в СРСР в сучасну добу напруження індустріалізації країни.

Так само сливе вся ділянка мікрожиття, де було таке величезне поле для суб'єктивних помилок, а то й свідомої фантазії дослідника, і де документом досі був малюнок од руки, зроблений дослідником, що часто міг подати тільки побіжну схему, а не точний малюнок — вся ця ділянка набула можливості документувати найменші деталі на фотографіях.

Теж можна сказати і про звичайне оточення наше — рослини й тварини, що й їх нині документуємо фотографією, а то навіть вивчаємо спеціальними фото-приладами інтимні моменти тваринного життя, що їх ми раніше могли спостерігати уривками, випадково або здалеку.

Кінець-кінцем неможна не згадати ще такого суто практичного моменту, як аерозйомки, що дали нам нарешті знаряддя точної топографічної роботи, зменшивши в сотні, а то й тисячі разів кількість енергії, потрібної на ту ж роботу, і давши змогу скласти точні мапи місць, куди людська нога ступити не могла. Ці топографічні роботи мають і вузькопрактичне значіння в організації нашого земельного фонду: землеустрої, прокладці шляхів і т. і **).

Яке ж значіння має фотографія в суто краєзнавчій роботі?

На наш погляд, на першій місці мусимо поставити завдання, що його висунув Український Комітет Краєзнавства, як актуальну проблему цього дня, а саме — *складання картотеки краєзнавчих об'єктів*, облік усіх більш-менш цінних, цікавих з того чи іншого погляду явищ чи то витворів природи й людини на терені УСРР.

Для кожного зрозуміле, що без фотоапарата ніколи перевести дійсний облік, ніколи зафіксувати, документувати явище чи річ неможна. Запис, найдокладніший опис, топографічний рисунок, малюнок, зроблений навіть майстром, — все це способи, що відбивають надто багато суб'єктивних моментів дослідника, а до того ж всі ці способи вимагають незмірно більше часу і технічних засобів.

Крім цього, так мовити, постійного завдання у краєзнавця ще є завдання його поточної дослідчої роботи. Тут в однаковій мірі в са-

*) Центральний Інститут Праці.

**) Семиріченська дорога, що нині прокладають її (Сибірсько-Туркестанська), широко користувалася аерофотою для прокладки „траєкт" — ліній шляху. Аерофото дало нарешті мапу білої північчю Шпіцбергена в останню славетню експедицію льодолома Красіна.

мих різних галузях: в ботаніці, зоології, геології, археології, виробництві, побуті є сила-силенна моментів, що їх без фотографії ніяк інакше документувати неможна. Особливо це торкається моментів мінливих, неповторних, або що з часом зникають, як от — стара народня техніка, відбудування фабрик і заводів, перебудова сіл і міст (отинині, наприклад, виселення з прибережних сіл на Дніпрі і будування нових окр. центрів), старі звичаї — свадьби, вечорниці, ба навіть ще цехові звичаї, скажімо, гадяцьких „калашників“ або подекуди ганчарів, повинь весняна, наслідки злив і градобою й багацько інших, яких часто неможна й урахувати наперед.

Ще є одне завдання, що його кожний краєзнавець мусить виконувати, але без фотоапарата ніяк виконати не зможе, це — пропаганда свого краю. В Німеччині, Австрії, ба навіть у нових дрібних державах, як от Польща, Латвія, Фінляндія, — можна всюди зустрінути чудові фоторепродукції найдрібніших моментів з життя країни. Коли взяти шкільні підручники, скажімо, німецькі, то їх густо оздоблено чудовими малюнками знову ж таки з фотографій краєзнавчого змісту^{*)}. А яка округа УСРР може похвалитися, що у неї хоч в якій інституції є збірка фотографій хоча б найвидатніших об'єктів, де б кожний охочий міг би побачити їх, познайомитися з округою? Вже не казатимем про альбоми (а Німеччина трохи не по кожному місту їх має), а скажімо, листівки, просто фотовідбитки? Ніде... нічого... ні в кого...^{**)}

А разом з тим уже нині в різних краєзнавчих товариствах маємо понад 6.000 дорослих членів, розподілено їх по 33 округах, — тоб-то, маємо вже досить густу мережу, на яку можна було б спертися в зазначеній документації краєзнавчих об'єктів.

Що фотографувати краєзнавцеві? На нашу думку фотороботу краєзнавця можна було б поділити на дві групи: планову, систематичну і випадкову, епізодичну.

Планова, це — робота по укладанню картотеки і планова дослідча робота кожного краєзнавця. Очевидно для картотеки краєзнавець мусить ознайомитися з зібраними вже відомостями з літератури, преси то-що, розподілити враховані об'єкти й систематично за певною схемою, об'єкт за об'єктом, не хапаючися й виконуючи всі відповідні вимоги, фотографувати їх, документуючи відоме тільки з описів, фіксуючи сучасний стан вже колись може раніше зфотографованого чи змалюваного, додаючи потрібні доповнення до зафіксованого частково.

Рівнолежно або, як зручніше, то закінчивши цю роботу, розподіляється вся округа на ділянки і систематично робиться рекогносцировочне обслідування ділянки за ділянкою. В цій роботі питання систематики об'єктів ролі не грає, головний є принцип — „з найменшою

*) Взяти хоча б чудову популярну німецьку „робочу книгу“ з географії: „Erdkundliche Arbeits vuch“, вид. Ferd. Hirt.

**) За останні два роки досить широко почав збирати відповідний фотоархів Всеукраїнський Соціалний Музей ім. Артема, в Харкові, але спеціальні завдання заважають йому поставити цю роботу в широкім плані збирання дійсної картотеки краєзнавчих об'єктів.

енергією найбільше наслідків“, отже важно покладатися не тільки на власні „відкриття“, а якнайширше використовувати місцевих мешканців, старожильців, фотографуючи все більш-менш видатне на ділянці.

В дослідчій роботі об'єкт і порядок фотографування визначає сама робота і тут виникає більше питання не „що“, а „як“ світлити.

Випадкова, епізодична фоторобота краєзнавцеві трапляється на кожному кроці. Важно взяти за правило: *ні одної найкоротшої екскурсії не робити без фотоапарата*. Перш за все кожного разу краєзнавець може трапитися цікавий або науково-важливий момент побутовий, природний, неповторний взагалі, або що повторити його важко технічно. По друге — часу ми маємо так мало і матеріальних засобів теж, що дати собі розкіш спочатку обдивлятися навіть постійні явища, а тоді робити спеціальну фотоекскурсію, буде просто злочинством *).

Епізодична фоторобота величезне для краєзнавства має значіння в галузі масових екскурсій і туризму. Сама форма руху і використання великих просторів сприяє документації найбільшої кількості об'єктів, отже і тут стає питання — „що“ і „як“ світлити.

В обох цих випадках (краєзнавець і турист) очевидно мусять так само мати на увазі перш за все облік, далі науково-цінний матеріал (що в тій чи іншій формі буде придатний для різних дослідників), так мовити купчення сировини краєзнавчої, і лише на третьому місці — втіху, фіксування суб'єктивно-цікавого, естетичного, пам'ятного.

На нашу думку таке пересування уваги навіть туриста і випадкового екскурсанта в бік об'єктивно-цінного, громадсько-значимого не тільки не зменшить цінності навіть фоторозваги, а, заглиблюючи її, дасть їй глибокий зміст, розбудить нові елементи цікавості, відкриє незнанні сторони об'єкта, а разом з тим подасть величезний кількістю і немалої цінності краєзнавчий матеріал.

Як же мусить світлити краєзнавець?

Всі об'єкти фотографування можна грубо поділити на: природничі, виробничі, побутові, історичні. Цей поділ надто умовний за ознаками суто технічних моментів світління — природничі моменти можуть увійти складовою частиною виробничих (розробка), історичних (городище); архітектурні, що часто є спеціальна галузь вивчення, технічно по світлінню входять у виробничі й побутові й розглядатимуться там, і т. і.

Загальна хиба, що на неї грішна більшість фотоаматорських спроб, це — надавання більшого значіння естетичним ефектам у знімкові, аніж чіткості документації об'єкта. Треба мати на увазі, що в науковій фотороботі ніякого місця не може бути фото-імпресіонізму й експресіонізму, так широко пропагандованим нині загальною фотографією. Отже, головне завдання для краєзнавця — подати на фотографії об'

*) Автор на початку своєї роботи сам добре пізнав багато втрат неповторних моментів і досі має спис декількох десятків об'єктів побачених, але що до їх у друге пощастило потрапити.

ект так, щоб усі його характерні ознаки було відбито чітко без вад у співвідношенні частин і світлотіни, без гонитви за красивою групою, ефектним ракурсом *), привабливими світляними масами.

Фотографуючи об'єкт великий розміром (краєвид, архітектура, побутова сцена) або багатий на окремі цінні деталі, крім загального вигляду, по змозі, треба давати принаймні головніші цікавіші деталі, зняті „більшим планом“, тоб-то з ближчої позиції. Треба, щоб сам знімок говорив про загальний розмір об'єкта, отже мусить бути на знімкові якийсь-то об'єктивний масштаб—здебільшого досить, щоб коло об'єкта, краще в площі рівнолежній платівці, стояла людина, або якась звичайна свійська тварина. В деяких випадках конче потрібний точний масштаб, для чого поряд об'єкта ставляють рейку в 1—2 метри заввишки, поділену на дециметри, зафарбовані через один темним кольором. До дрібних речей (археологічні знахідки, кераміка то-що) масштаб ділять на сантиметри, а то й міліметри.

Ще загальне технічне правило—ніякого об'єкта ніяким фотоапаратом не слід знімати ближче за два метри, бо й найкращі об'єктиви (анастигмати) з ближчого віддалення дають хибні знімки, отже за потреби дати більшого розміру деталь треба вживати додаткові за ладдя (т. зв. дистар-, прстар-, фокар-лінзи, телеоб'єктиви). Загалом техніку самої фотороботи кожний може знайти в звичайнім фотопідручникові **), отже тут ми на суто технічних моментах не зупинятимемось.

(Далі буде).

Д. Соловей.

До опису виробництва самогону на селі.

Справа боротьби з піяцтвом чим-раз дужчої набирає ваги. Загальне побутове й економічне значіння алкоголізму вже широко відомі. Мільйони карбованців, що їх витратило населення СРСР за останній рік на різні напої, конкретно вказують на економічну шкоду, але в цю суму не ураховано тої шкоди матеріальної, що її робить селянському, а разом і цілому народньому господарству, виробництво самогону на селі.

Не зважаючи на величезне зменшення самогону виробництва за останні роки в звязку з заведенням монополії і посиленням так адміністративної, як і культурної боротьби з цим злом, виробництво самогону на селі і по дрібних містах (а почасти й по великих центрах) ще надто великий розмір має, і раціонально боротися з ним можна, тільки докладно і різнобічно вивчивши це шкідливе соціальне явище в якнайширшім обсязі.

*) Точною зору, що дає „поворот“ предмета для глядача. На ракурсах архітектура, скульптура, портретне мистецтво здобувають свої естетичні ефекти.

**) Напр. С. П. Кравцов (Крига). Що треба знати фотоаматорові. Вид. Книгоспілки. 1928 р., ст. 216, п. 1 крб. 50 к.

Щоб допомогти справі вивчення цього явища, подаємо програму обслідування й опису виробництва самогону. Програма в основі звертає увагу на техніку і, головние, господарське значіння виробництва, на ту шкоду економічну, що воно дає в селянським господарстві, лише злегка зачіпаючи побутові моменти (як от п.п. 41 — 43), вважаючи, що економічний бік справи є нині актуальнішим, а до того ж маючи на увазі й те, що побутовий бік має самостійне значіння й мусить вивчатися так само досконально за спеціальною програмою, що мусить охопити ширшу тему: „побут і алкоголізм“ в цілому.

Подана далі програма дасть змогу кожному краєзнавцеві зібрати й обробити матеріял по своєму селу чи-то району й тим здобути собі повне уявлення одного з надто значних соціально-економічних моментів з життя села, а зібрані описи з багатьох різних кутків УСРР дадуть змогу обробити матеріял в масштабі Республіки і підвести загальний підсумок шкоди для цілого народнього господарства.

Зважаючи на те, що з виробництвом самогону люди хозаються, для обслідування й опису треба вибирати те село, що його добре знає краєзнавець, де він може дізнатися про те, чого „чужому“ не скажуть і де він може на власні очі побачити те, чого іншому не покажуть. Треба пам'ятати, що мета цього опису не кримінальна, не виявлення винуватців для карного переслідування, а добросовісне, сумлінне наукове дослідження явища й виявлення його соціальних, економічних і інших причин та наслідків.

Програму ми подаємо в формі анкетного листка. Зібравши відповідний матеріял, краєзнавець на підставі його легко зможе зробити звязний текстовий опис одного або й цілої групи залюднених пунктів разом, якщо він сам, або в гурті з іншими збере отакі анкетні відомості не за один, а за кілька їх. Але бажано, більш того—*конче потрібно*, щоб до Українського Комітету Краєзнавства було надіслано матеріял у першу чергу в формі відповідей на питання, зазначені в анкеті, з додержанням тої черги й нумерації, що і в анкеті, і за кожен окремий залюднений пункт нарізно, *бо без цього звести до одного знаменника весь надісланий матеріял буде сливе зовсім неможливо*. Але, звичайно, було б бажано, щоб краєзнавці, крім зазначеного анкетного матеріялу, надсилали також і дані, опрацьовані вже в формі звязаних текстових описів та інші свої зауваження та матеріяли, що стосуються даної справи.

План до опису виробництва самогонки в селі.

(Анкетний лист).

1. Назва обслідуваного заселеного пункта округи району
2. Скільки кілометрів од міста.
3. Скільки в селі всіх господарств.
4. Скільки в селі всієї людности.

5. Чи вважають село в цілому за багате, чи за бідне.
6. З чого людність села переважно живе.
7. Чи дуже розвинено в селі нехліборобські промисли і які саме.
8. Чи існує в селі крамничний продаж горілки державного виробництва.
9. Як давно почалося виробництво в селі самогонки (коли можна, то зазначте рік).
10. Хто перший почав у селі це виробництво самогонки і що цьому сприяло.
11. Скільки протягом останнього року у селі було дієвих апаратів:
 - а) тих, що селянство користується ними не систематично, виробляючи самогонку для власного споживання,
 - б) тих, що працюють постійно, систематично, виробляючи самогонку для продажу, так би мовити, „промислових“ апаратів.
12. Яких продуктів вживається для виробництва самогонки (борошно житнє, пшеничне, ячне, мелясу, цукровий буряк, садовину і т. і.)
13. Який продукт найбільше використовують в обслідуваному пункті для виробництва самогонки.
14. З якого продукта виходить найкраща самогонка.
15. Яка наблизо частина із загальної місцевої продукції самогонки виробляється з найбільш уживаного у виробництві продукта, що ви про його згадали у пункті 13.
16. Як виробляють борошно для самогонного виробництва.
17. Скільки борошна йде пересічно на один заряд при виготованні розчину.
18. Що ще кладуть у розчин крім борошна (відвар хмелю, дріжджі і т. і.) і скільки в один заряд.
19. Опишіть коротко, як виготовляється цей розчин.
20. Скільки із зазначеної кількості розчину виходить пляшок самогонки.
21. Опишіть спосіб виготовлення розчину із інших продуктів, окрім борошна, із зазначенням, скільки кожного продукта йде на один заряд і скільки з того виходить пляшок самогонки.
22. Виявіть усі ті свята й інші дні, під які звичайно селяни викурюють самогонку протягом року для власного споживання (це стосується апаратів, що позначені в п. 11-а) і підрахуйте, скільки пересічно протягом року буває цих нагод для праці одного апарату.
23. Скільки разів пересічно протягом року заряжають кожен „промисловий“ апарат, що виробляє самогонку для продажу (це стосується апаратів, що позначені в п. 11-б).
24. Спробуйте тепер на підставі п.п. 11, 15, 17, 22, 23 і інш. вчислити, скільки всього наблизо переробляють протягом року на самогон у описуваному вами пункті пудів борошна.
25. Вчисліть на підставі п.п. 11, 20, 22, 23 і інш., скільки наблизо виробляють протягом року в описуваному вами пункті пляшок самогонки.
26. Зробіть описи вживаних для виробництва самогонки апаратів і додайте, якщо зможете, фотографії, рисунки тих апаратів, або принаймні їхні схеми (особливо апаратів у дії).
27. Зробіть короткий опис техніки й процесу самого викурювання самогонки.
28. Опишіть усі хитрощі, що вживається для схову „завода“, коли він буває в дії, й окремо, коли він не працює.
29. Чи були протягом року нещасливі випадки, що зв'язані з виробництвом самогону. Зробіть опис цих випадків із зазначенням їхньої кількості і грошової суми втрат.
30. Скільки в даному пункті в час обслідування коштує:
 - а) пляшка самогонки.
 - б) пляшка горілки державного виробництва.
 - в) 100 кілограмів борошна (центнер).
31. Опишіть способи продажу і місця продажу самогонки.
32. Хто найбільше викурює самогонки: заможні, середняки, беззаможні (зробіть докладні характеристики самогонщиків як з громадського, так і соціально-економічного боку).
33. Чи провадиться виробництво різних сортів самогонки, очистка її.
34. Як ставиться місцева влада до факту існування в селі самогонної продукції.

35. Чи були випадки відбирання владою апаратів і скільки їх протягом року було відібрано.

36. Що зроблено з відібраними апаратами.

37. Як селянство, що само не вкорує самогону, ставиться до промислу та до переслідувань самогонного виробництва.

38. Чим пояснюють сами селяни факт поширення в селі самогонки і що цьому поширенню сприяє.

39. Чи провадиться боротьба з самогоном громадськими заходами і як саме.

40. Як впливає самогон на зміну побуту в даному заселеному пункті

а) з боку етичного,

б) з боку економічно-господарського.

41. Зберіть місцеву народню термінологію, звязану з самогонним виробництвом (як звуть самогон, самогонщиків, апарати для виробництва, їхні окремі частини і т. і.).

42. Запишіть самогонні пісні, приказки, анекдоти народного походження і т. і.

43. Чи відрізняється дане село в справі організації і поширення самогонної продукції від інших сусідніх сіл і чим саме.

44. Інші зауваження.

45. Прізвище й адреса того, хто подає відомості (для дальших звісток).

До роботи гуртків Юних Натуралістів.

Вважаючи на надто різні умови роботи різних шкіл, що при них організовуються гуртки Юних Натуралістів, і неможливість виробити якусь стандартовану, для всіх однакову форму програми їхньої роботи,— подаватимемо в дальшому програми вже випробовані в практиці школи. Досвід шкіл, що вже працюють в цьому напрямку, допоможе й решті шкіл знайти форму, найпридатнішу для їхніх умов.

Далі подаємо програму гуртка Юних Натуралістів, організованого учнями трудшколи при Дніпропетровській Обласній сільсько-господарській досвідній станції в Сінельникові.

Редакція.

Програма роботи гуртка Юних Натуралістів.

При Дніпропетровській Обласній сільсько-господарській досвідній станції.

Роботу всього гуртка Юних Натуралістів розбито на три основних секцій: ботанічну, зоологічну, метеорологічну. Робота по всіх секціях провадиться за певним планом.

1. Ботанічна секція.

а) Фенологічні спостереження: поява проростей, дальше зростання, зацвітання рослин, кінець цвітіння, початок визрівання, кінець вегетаційного періоду рослин.

б) Пристосування рослин до різних умов: рельєф місцевости, захист від випару, захист від спеки і т. і.

в) Розподіл рослин залежно від середовища: луки, багнище, схили і т. і.).

г) Вивчення життя рослин у біологічному розсадникові.

г) Постава різних спроб у лабораторії: проростання насіння залежно від вогкості насіння, що проростає, і т. і..

- д) Водяні рослини й спостереження над ними: в акваріумі та ставку.
- е) Шкідливі та корисні рослини.
- ж) Збір колекцій, гербарія, насіння диких і культурних рослин і т. і.
- з) Складання списку наших культурних і диких рослин, що найчастіше трапляються.

2. Зоологічна секція.

- а) Назви наших головних тварин.
- б) Місце їх життя.
- в) Вивчення життя деяких тварин у природі та неволі (в живому кутку).
- г) Характерні пристосування й риси в житті цих тварин залежно від середовища, в якому вони живуть (їх норів, звичаї, житло, їжа і т. і.).
- г) Шкідливі й корисні тварини.
- д) Охорона тварин.
- е) Складання колекцій.
- ж) Улаштування живого кутка.
- з) Тварини, як віщунки погоди.

Через велику кількість членів і їх зацікавленість до цієї секції, ми розбили її на 4 групи:

Ссавці. Птахи. Земноводні. Комахи.

Кожна з цих груп має свою програму, що відповідає загальній програмі зоологічної секції.

3. Метеорологічна секція.

а) Спостереження над температурою, хмарністю, опадами, вітром і тиском барометра.

б) Оптичні явища: круги коло місяця, сонця, захід і схід сонця, веселки.

в) Атмосферна електрика: блискавки, сполохи.

г) Ув'язка метеорологічних спостережень з поведінкою тварин.

Крім цієї програми для секцій було накреслено загальну програму для роботи всього гуртка:

1. Створення музею із зібраних колекцій.

2. Зібрання різних етнографічних матеріалів (мала бути секція для вивчення побуту края).

3. Видання свого журналу, де будуть вміщуватися роботи й спостереження членів гуртка (журнал ще не випущено, але деякі матеріали підготовлено).

4. Читання лекцій і доповідей членами гуртка й особами більш-менш компетентними.

5. Складання мапи природи нашого району.

6. Влаштування планових екскурсій, щоб збирати матеріали для колекцій, знайомитися з нашою природою й проводити спостереження.

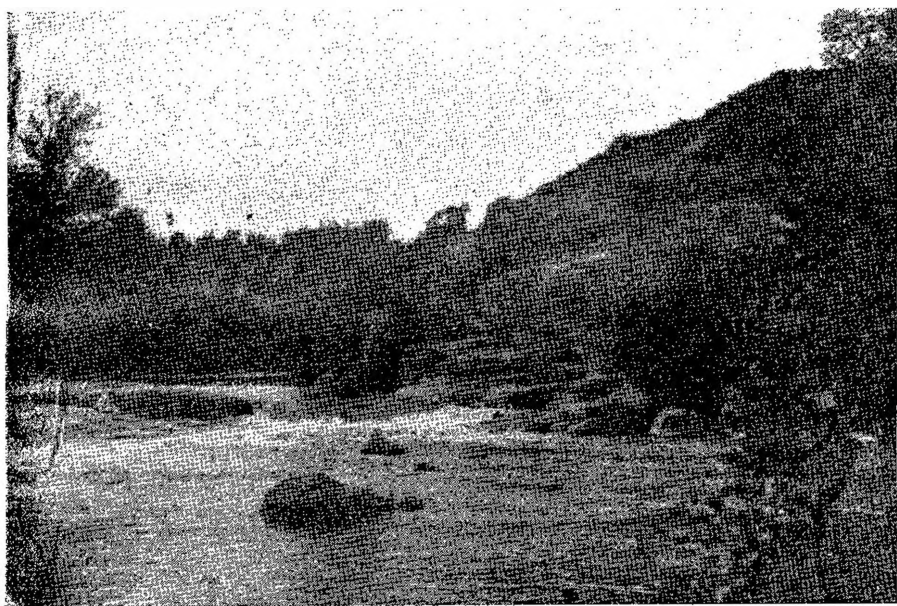
7. Влаштування ділянки наших культурних рослин.

НАШ КРАЙ

А. Фещенко.

Корсунські острови та їхня околиця *).

Природу на Україні ще не вивчено. Ми не знаємо, як найдоцільніше використати її ресурси. Також нам не досить відомі забутки Української природи. І на жаль широке радянське суспільство тієї думки, що природа нашої країни хоч і оспівана в піснях, але особливо цікавих об'єктів не має. А тимчасом багатство й краса її марнується, а то й гине на наших очах.

Острів Янталець.

Світ. Костюченко.

Будова верств граніту та водоспад.

В зв'язку з цим гостро повстає питання про охорону природи взагалі, а зокрема про заснування заповідників природи. І треба вітати заходи НКО, що в центрі та округах організовано Комісії охорони

*) Вважаючи на цікавість теми, зачепленої в даній статті, друкуємо її майже без змін, але вважаємо за потрібне відзначити деякі моменти.

Автор допустив низку помилок у визначенні об'єктів, що могло бути наслідком не повного використання відповідних наукових матеріалів. Через те ж мабуть автор подає часто стару назву виду, що нині розбитий вже на низку самостійних (напр., *Stipa penata* L. нині розбито на види: *S. Iohannis Czepak*, *S. tirsia* S., *S. Grafiiana* Stev. і ін. Поширення цих видів почасти покладено в основу поділу України на ботаніко-географічні провінції).

природи, з другого боку, конче треба коло цієї справи організувати широку радянську суспільність, притягнути до неї спілки, ЛКСМ, вчительство, школу й свідомі кола населення.

Дуже бажано, щоб заповідники природи розташовано в міру можливості рівномірно на терені України, але є на Україні такі куточки природи, що посідають виключне становище і вимагають охорони в першу чергу.

До таких, можливо нечисленних, куточків природи належать, на нашу думку, острови на р. Росі в м. Корсуні, на Шевченківщині, та їхня околиця (географ. ширина $49^{\circ}25'$, і довж. 0,56 від Пулкова).

Згадані острови та їхня околиця лежать на Наддніпрянській височині, на південно-східній межі Української Кристалічної смуги (ця межа в районі Корсуня йде від Білої Церкви й Богуслава, через Корсунь, на с. Набутів, перетинає р. Вільшанку в м. Городищі і йде далі через Смілу до р. Тясмина)*). Крім того, в околиці Корсуня проходить південно-західня межа колишнього Дніпровського льодовикового язика, а також західня межа району Київської дислокації**). Таким чином тут збігаються три сторінки з геологічної історії України.

Річка Рось в згаданій місцевості, вижолобивши собі річище в сипких четвертинних, а можливо й третинних покладах***), спускається численними бурхливими водоспадами просто по гранітних виступах. Гранітове дно р. Росі тут дуже нерівне. Часом трапляються глибокі западини (до 3—4 метр.), то менші й більші виступити граніта сіріють острівцями над водою, що підчас повіди затоплюються. Там, де гранітові скелі підносяться на великій площі утворюються острови. Фундамент цих островів гранітовий. Вони підносяться понад рівень води на 10—15 метр. Зверху деякі острови вкрито шапкою з сипких пород (лес, чорнозем) завтовшки на 2—3 метри. Так що деякі острови мають вигляд горбів-гір та стрімких шпилів. Інші острови, навпаки, низькі, ледве визирають з-під води, і місця, оголені з-під води, завалено величезними кам'яними скибами. Це все разом із стрімкими сірими скелями, що звисають над водою, вражає своєю суворістю і нагадує краєвид архейської ери.

Скрізь граніт покращено цілою системою тектонічних щілин. При тому ті щілини, що є в фундаментах островів, здебільшого вигнуті дугою вгору, і складається таке враження, що неначе острови висунуто, а р. Рось в западинах.

Автор не чітко підкреслює і виділяє особливо цікаві рослинні форми (напр., *Pirus torminalis*) од звичайних для тої місцевості (напр., *Ficaria vernalis* і ін.). Так само не відокремлено в певну групу рослини, що інтушно перенесені, як от — *Ginkgo biloba*, *Syringa vulgaris* і ін., але всі ці моменти, очевидно, мусять стати за теми дальшого дослідження цього дуже цікавого куточка Правобережної України. Редакція.

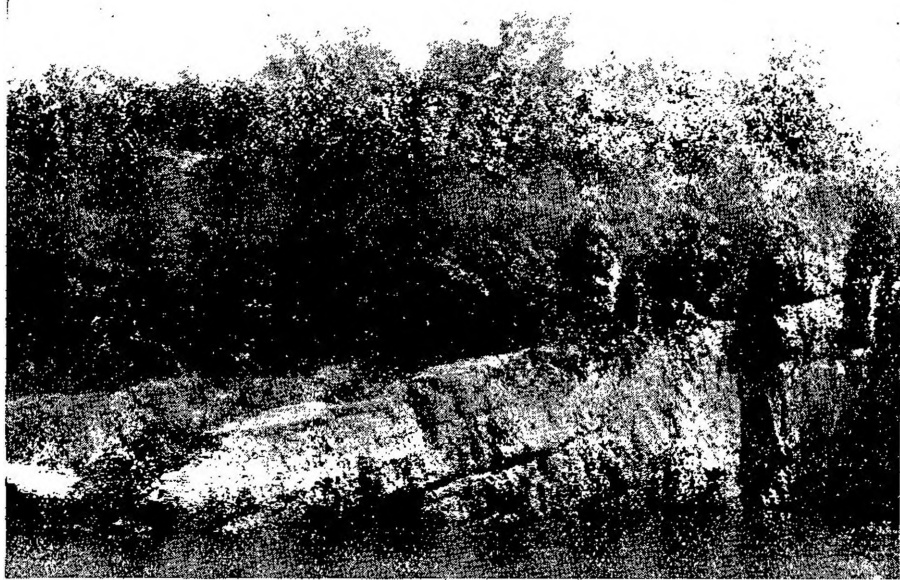
*) За акад. Тутківським.

**) Див. В. Різнченко. В горах і кручах району Київської дислокації.

***) Таке припущення можливе, бо в окол. Корсуня в ярах по р. Росі є Київський, Харківський і Полтавський поверхні.

В багатьох місцях на гранітових виступах біля води є заглибини від 1 до 4 м. глибини та від 0,5 до 1 м. в діаметрі. Стінки цих заглибин вишліфовані й мають спірально-вижолоблену поверхню. Це очевидно є так звані „велетні казани“ — пам'ятки льодовикової епохи. Всього їх нараховується біля 10; при чому половина — під водою. В одному казані є навіть гранітовий наметняк з $\frac{1}{4}$ м. в діаметрі (з червоного граніта).

Граніт на островах сірий, крупнозернистий, рапаківі. Він дуже швидко вивітрюється: в деяких місцях жорстку можна брати лопатою.

Світ. Кос поченко.

Другий острів.
Щільність граніту.

Вода підмиває стрімкі береги гранітові, поширює тектонічні щілини, в наслідок чого утворюються природні печери. Є кілька печер штучних, до 4 м. довжини, 2-х — ширини й заввишки в ріст людини. Вхід деяких завалено камінням. Походження їх невідоме.

Таємничість стрімких скель ще збільшується від криваво-червоного алам, що розкладені по їхньому сірому тлі. Це, очевидно, продукт хемічного вивітрювання граніту.

Рось численними рукавами обгортає острови і в деяких місцях сперечається з порогами, в інших падає водоспадами, а часом біжить дуже тихо. На весні, підчас поводи, вода затоплює значні простори островів. У деяких місцях в заглибинах залишаються озера на все літо.

В багатьох місцях ґрунтова вода витікає просто зі скель. В одному місці є навіть джерело значних розмірів, з якого вода тече постійно. Вода з того джерела, як кажуть старожили, „дуже смачна і очевидно мінеральна“.

Клімат не досліджено, але є дані, що сусідній Канівський район по числу гроз-злив посідає одне з перших місць на Україні.

Ґрунти також не досліджено, але в основному переважає чернозем. Підґрунтя — лес.

Територія Корсунських Росевих островів та їхня околиця лежать біля південної межі правобережного лісостепу, а з другого боку — недалеко від Дніпра. Отже тут схрещуються флористичні смуги, де точиться могутня вікова боротьба двох формацій — степу й лісу, а також стріваються рослини східньо-європейські й азійські, що перекинулися через Дніпро, з представниками Західньої Європи. Крім того можна припускати, що вогкі північні схили скель дали притулок для низки північних рослин-реліктів, що залишилися, як пам'ятки, від колишнього льодовика.

Дику флору тут можна поділити на такі головні типи: 1) Флора степових цілин, 2) мішаного лісу-чагарників, 3) скель, 4) води, 5) луків.

На степових цілинах такі рослини: крокус — (*Crocus Variegatus* Hor. Hor.), горицвіт — (*Adonis vernalis* L), сон великий — (*Pulsatilla patens* Moll.), сон чорнобривець — (*P. pratensis* L.), гадюча цибулька — (*Muscari racemosum* Moll. i *M. Tenuiflorum* Fausch), *Ornithogalum nans* L., сон білий — (*Anemone silvestris* L), козелець шовковий — (*Ranunculus illyricus* L), *Filipendula hexapetala* Gilib., *Verbascum phoeniceum* L, *Arenaria graminifolia* Schrad., гвоздика — (*Dianthus polymorphus* M. B.) *Echium rubrum* Jacq, шальвія — (*salvia nutans* L, *S. nemorosa* L i *S. pratensis* L), *Phlomis tuberosa* L, *Xeranthemum annuum* L, *Festuca ovina* L, *Koeleria cristata* Pers., типса — (*Stipa capillata* L), шовкова трава — (*S. pennata* L.) майже знищена, *Veronica spicata* L, *Echinops Ritro* L, зіновать — (*Cytisus austriacus* L i *C. ruthenicus* Wol.), *Caragana frutescens* D. C., *Prunus spinosa* L, *Spiraea* i т. і. Елементи степової флори стріваємо взагалі по сухих схилах-узбережжях Росі.

В мішаних лісках-чагарниках ростуть: Граб — (*Caprinus Betulus* L), ясень — (*Fraxinus excelsior* L), липа — (*Tilia cordata* Mill), клен — (*Acer platanoides* L, *A. Tataricum* L i *A. campestre* L), явір — (*Acer pseudoplatanus* L), осика — (*Populus tremula* L), груша, дуб, бузина чорна — (*sambucus nigra* L), бузина червона — (*S. racemosa* L), базилік — (*S. Eubus* L), бруслина — (*Euonymus Verrucosa* Scop.), проскурин — (*E. europaea* L), *Lonicera xylosteum* L, *L. tatarica* L, свидина — (*Gornus sanguinea* L i *C. mas* L), ліщина, крушина — (*Ramnus cordata*), береза, вільха — (*Alnus incana* Willd. i *A. aglutinosa* Gaertn.), калина, гордовина — (*Viburnum lanlana* L), вяз, шипшина, тернина, глід — (*Crataegus*), бузок — (*Syringa vulgaris* L)*), осокор — (*Populus nigra* L), ялівець — *Juniperus communis* L i *J. sabina* L), модрин — (*Larix decidua* Mill.), сосна, ялина, горобина (рябина), *Pirus torminalis* Ehrh (*Sorbus torminalis***), тис — (*Gaxus baccata* L) i т. и.

*) Насаджене.

**) Знищено.

Зільна флора: підсніжка (*Galanthus nivalis* L)*), проліска дволиста—(*Scilla bifolia* L), проліска—(*Scilla cernua* Red)**), гусяча цибулька—(*Gagea lutea* K. G. і *G. minima* R. G.), ряст—(*Corydalis solida* Sm.), Анемоне ranunculo і des L, пшінка—*Ficaria ranunculoides* Roth.), щемелина—(*Pulmonaria officinalis* L), *Primula officinalis* Jacq., вороняче око—(*Paris quadrifolia* L), купена—(*Polygonatum officinale* All.), конвалія—(*Convallaria majalis* L), *Glechoma hederaceum* L, *Chrysosplenium alternifolium* L, любі мене—(*Asarum europaeum* L), фіялка—(*Viola odorata* L), *Anemone nemorosa* L***), *Stellaria Holostea* L, філінник—(*Aristolochia Clematitis* L), тюльпан—(*Tulipa silvestris* L), валеріана—(*Valeriana officinalis* L), *Ranunculus auricomus* L, *Asperula odorata* й інші.

Флора скель: *Sedum acet.* L., Українська до...—(*Sempervivum ruthenicum* Koch.), *Ranunculus orthoceras* Benth et Kook (*Ceratocephalus orthoceras* Mush), *Asplenium septentrionale* Hoffm., *A. ruta muraria* L, *Polipodium vulgare* L. і ін. Численні обрісники (*Lichenes*) і мохи (*Bryophita*) скель найменше досліджені, хоча їх і надзвичайно багато видів.

Світ. Костюченко.
Другий Острів.
Велетенський Казан.

Лучна флора—склад її найзвичайніший.

В загальному багата й різноманітна дика флора ще мало досліджена.

Щодо чужоземної флори, то треба відзначити, що її всю вже знищено (раніше на деяких островах був парк). Між іншим залишилася одна деревина—*Ginkgo biloba*, деякі *Thuja* т. і.

*) Західня, трапляється дуже рідко.

**) Дуже рідко трапляється, східна рослина.

***) Північна, дуже рідко трапляється.

Фавну ще менше досліджено, ніж флору. Подаємо короткий список лише місцевих назв тварин: *Ссавці*: Кажани (дуже багато), Іжак, Мідиця, Кріт, Куниця, Борсук (зараз вже немає, перейшли в сусідній ліс), Тхір, Ласка, Лис, Водяний шур і т. і. *Птахи* (найхарактерніші): Дремлюга, Зозуля, Ракша, Одуд, Риболовка (дуже багато), Ятлі, Крук, Гайворон, Сойка, Шпак, Ремез, Іволга, Трясогузка, Соловей, Голуб дикий, Горлиця і т. ін. *Плазуни*: Вертільник, Ящірка зелена, Ящірка звичайна, Вуж, Гадюка, Черепаха і т. ін. *Земноводники*: Рахкавка, Іриця, Жаба і т. ін. *Риби* (також лише народні місцеві назви): Палім, Сом, В'юн, Мінога, Явдошка, Щука, Головень, Судак, Окунь, Йорж, Білизна, Короп, Карась, Лящ, Плитка, Морена, Линь, Бабка, Бубир, Верховід, Рибець, Піскун, Стопець, Проскіра і т. ін.

Комахи, раки, павуківці, микуни, черви дуже мало досліджено.

Отже на нашу думку заслуговує на увагу і вимагає охорони вся природа островів і їхньої околиці в цілому, а зокрема такі цінні об'єкти: з геології: 1) деякі скелі, 2) деякі тектонічні щилини, 3) вслетневі казани, 4) деякі джерела і т. ін.; з флори: 1) деякі степові цілини з *Stipa pennata* (S. lato), *S. capitata*, *Crocus* sp. й іншими рослинами-степняками; 2) деякі чагарники з *Galanthus nivalis*, *Seilla cernua* і ін.; 3) деякі скелі з *Sempervivum rutenicum*, що суцільним килимом вкриває їх, папоротниками, обрісниками, мохами й т. ін.; 4) Східне дерево *Ginkgo biloba* й інші чужоземні дерева; з фавни: 1) Борсука, 2) Ракшу, 3) Крука, 4) Ремеза, 5) Риболовку і т. ін. А також деякі риби—сома, судака й інш., що їх виловлюють хижацьким способом.

Околиці Корсунських островів досить багаті з геологічного боку, а саме:

1) В урочищі „Писареві ліски“ (1 кл. від островів), та в Бельбиному яру біля с. Вільхівчика (7 кл. від остр.) можна спостерігати західню межу Канівської дислокації; юрські поклади, що там залягають, репрезентовано батським і келовейським поверхами; крейдяні поклади—сеноманським поверхом з його скам'янілими белемнітами й амонітами.

2) В лісі „Ганчариха“, в яру Мазарня (1 кл. від остр.) залягають третинні поклади: Київський (глиною в Корсуні селянські хати помазано), Харківський, Полтавський поверхи.

3) Біля с. Виграєва (6 кл. від остров.) залягає Канівський поверх (горізонт „а“ і „в“).

4) В околишніх ярах можна спостерігати—марену (наметняки).

5) „ „ „ „ „ поховані ґрунти.

6) „ „ „ „ „ кості мамутові.

7) Там же, біля с. Виграєва—гнейсовий виступ з рештками згаслого вулкана—виливні жильні породи: червоний дрібнозернистий граніт, діабаз і т. ін.

Таким чином Корсунський куточок природи посідає дуже вигідне місце на території України. Він лежить в тій частині УСРР, де схрещуються цікаві геологічні межі й флористичні смуги. І коли взяти на увагу цінні геологічні об'єкти, різноманітність біо-формацій (суспільств)

зокрема, й багатство флори й фауни взагалі (ще не вивченої, як слід) з їх рідкими й чужоземними представниками (Ginkgo), а також те, що й околиця досить багата, особливо з геологічного боку,— то можна сказати, що вся територія згаданих Корсунських островів та їхня околиця має велике наукове, загально-освітнє, педагогічне, практичне й художнє значіння.

Тут геолог, фіто-й зоогеограф, ботанік і взагалі природник міг би мати цінну ділянку для досліджень, а шкільна молодь, студентство, вчительство й люди голодні на знання, підчас екскурсій, могли б навчатися в цьому багатому живому музеї природи й оглянути геологічну будову островів та їхньої околиці, яка рідко де є на Україні така багата й різноманітна.

Разом з тим можна було б охоронити цей куточок природи, що має не аби-яке і художнє значіння *). Також слід відзначити, що площа всієї території, що її бажано взяти під охорону, невелика, дорівнюється приблизно 25—30 гек. Крім того територія лежить всього в 3-х кл. від залізничної станції, що важливо для відвідувачів з інших частин УСРР *).

Але треба відмітити, що описаному клаптикові землі загрожує небезпека: за останні роки територія островів обернулася на місце для гуляння. Численна публіка витовкує й виринає з корінням цінні рослини, а також розганяє птахів. Крім того новий орендар—Дорпрофсож, якому Корсунський відділ М. Госп. здав острови на 12 р., проектує зробити розчистку кущів і навіть ставити будинки на одному з островів на степовій цілині. Потрібно цей куточок природи охоронити, поки не пізно.

Косовський.

Основні риси селянського лановодства пригородної зони Херсону.

(Херсонського агро-району) **).

Селянське лановодство пригородної зони (Херсонського району), через посушливий клімат, відрізняється по стійкості й по структурі від других районів Херсонщини, які знаходяться в сприятливіших умовах як ґрунтових, так і кліматичних.

Розташовано район в південно західній частині Херсонської округи, при чому з південного боку він межує з річкою Дніпром і Дніпровським Лиманом, з східного боку з Бериславським районом, з північного боку—Снегирівським районом і західного—з Миколаївською округою. Цей район посідає територію найпосушливішої зони степового півдня України,

*) За відомостями, що їх має редакція, Корсунські острови проголошено заповідником місцевого значіння. Ред.

**) З робіт Відділа. Пристосування Херс. Досвіди. Ст.

який охоплює придніпровську смугу степів. Територія району включає в себе площу 189.573 гектарів придатної та непридатної землі. В районі є 21 сільрада при 90 населених пунктах з окремими хуторами. Пригородня зона Херсонського району сприятливіше забезпечена ринками збуту: Херсон, Миколаїв і місцеві базари в с. Станіслав і п. Покровському. На місцеві базари привозять зерно-хліб, продукти молочного господарства, садовину та городину. М. Миколаїв, розташовано 25 верст від межі району. Що-до шляхів сполучення—цей район більше забезпечений, ніж інші райони. На території району проходять 2 залізниці: Херсон—Миколаїв та Мерефа—Херсон. Залізничних станцій 3 (Херсон, Копані й роз'їзд-платформа Кисілівка). Район має 7 пароплавних пристанів, які в період навігації зв'язані пароплавним сполученням з різними містами степу (Одеса, Миколаїв, Запоріжжя, Кахівка, Берислав, Цюрупинськ). Великих трактових шляхів є 2 (Херсон—Миколаїв, Херсон—Берислав). Херсон розташовано коло гирла Дніпра, має гарно обладнаний порт для експорту хліба. Зв'язок в районі підтримується 5-ма поштовими пунктами й кільцевою поштою. Крім того є телефонний зв'язок 5-ти населених пунктів з містом і декілька (5) радіоустановок.

Що-до клімату, район характеризується цілою низкою особливостей, які відрізняють його від інших районів. Зима не стійка, з різними хитаннями погоди, майже завжди без снігу. Весна коротка, швидко переходить в літо. Літо посушливе, жарке, непомітно переходить в осінь. Осінь м'ягка, тепла, майже суха. Опадів за рік випадає 337 мм. і по частинам року розподіляється нерівномірно: максимум їх наприкінці літа й мінімум в-осени й зимою. Низька відносна вологість повітря. Річна t° 10,3 $^{\circ}$, максимум в липні 23,4 $^{\circ}$ й мінімум в січні -- 2,3 $^{\circ}$. Абсолютний максимум 39,9 $^{\circ}$, абсолютний мінімум - 26,8 $^{\circ}$. Посуха пригородньої зони являє собою звичайне явище, яке буває довгочасним. Найбільше посушливі осінь і весна. Діяння посухи особливо різко виявляється за наявності стійких суховіїв північного й північно-східного напрямку.

Рельєф місцевості рівний, 10—22 саж. над рівнем моря, з слабким розвитком балок і ярів. Водні байсени—Дніпро, Інгулець, Конова, які протікають по межах району. Ґрунт—бурі й каштанові південні черноземи (від 1,8 $^{\circ}$ до 2,5 $^{\circ}$ гумусу), залягають воли на нормальному трошки піскуватому лесі, багатому легко-разчинними солями (карбінатами). Характерне для ґрунту району є те, що ґрунт легкий для обробки й рихлий, за посиленої обробки дуже розпорошується. Помітно розповсюдження солонцювих плям у районі, які розташовані в западинах. Рослинність степова, лісу немає.

Господарсько-економічні риси району такі: середня щільність населення—40 чол. на 1 кв. км. Основна галузь—хліборобство, при чому система лановодства—зернове рямілля. Останнього часу в більшості господарств переважно беззмінна зернова продукція. Головний хліб—озима пшениця, жито, ячмінь.

Всього в пригородній зоні на 1/IX 27 р. є 9.711 селянських господарств. Землі трудового користування є 148.810 гект. (з них удобної 136.304 гект. і неудобної 12.506 гект.), під плавнями й водоймами 37.150 гект. Державної землі 3.613,6 гект. В районі є 60 земгромад, з них 17 перейшло вже на статут; 9 т-в; колгоспів разом з тракторними т-вами 45; є кооперативне т-во, плодоовощна й садовгородна артіль і одна комуна.

Крім того в районі є ціла низка г-в держ. установ, напр.: с.-г. технікум, Досвідна Станція, Психолікарня, Радгосп „Радянська земля“ й дитмісто. Ці держ. установи мають ланові зернові г-ва великого типу. Сільсько-господарського населення є 45.123 чол., з них нехліборобського 469 або 4,8%. На 1 їдця припадає 2—2,5 гек. орної землі.

Диференціація господарств що до забезпечености засівплощу в 1927 була в такому стані:

Бідняцьких господарств	2.138
Середняцьких „	6.354
Інших „	1.319

Склад засівплощі різних культур такий (в дес.):

Табл. 1

Назва культур	1923 р.	1924 р.	1925 р.	1926 р.	1927 р.
Оз. пшениця	10.305	19.621	27.451	39.891	43.271
„ жито	15.865	18.303	14.366	14.851	7.859
Яр. пшениця	3.116	6.021	6.056	4.212	1.867
Ячмінь	17.673	19.698	15.619	20.718	23.160
Овес	1.755	1.791	1.095	1.808	2.307
Гречка	1.347	689	661	138	65
Просо	1.904	474	1.859	456	396
Разом	51.946	66.500	67.007	82.077	78.925
Кукурудза	2.639	1.929	5.424	3.426	3.808
Сояшник	1.180	651	1.082	900	931
Картопля	512	600	1.413	2.874	2.467
Баштан	6.328	1.381	7.768	5.562	7.805
Разом	10.659	9.566	15.687	12.762	15.011

Ознайомившись із складом культур по засівплощі й з розподіленням їх в останнє п'ятиріччя, можна помітити, які культури мають тенденцію поширювати засівплощу. На першому місці стоїть оз. пшениця. Це цілком зрозуміло. Озима пшениця являє собою ринкову культуру, яка через експорт сплачує працю хлібороба й дає значніший прибуток, ніж інші культури. З ярих йде вперед ячмінь. Яра пшениця через

слабку стійкість проти посухи в першу чергу гине, так що в окремі роки не вертає навіть насіння. Через те 1927 р. площа ярої пшениці скоротилася майже вдвоє. З просапних культур видне місце посідають кукурудза й баштан. Баштан (кавуни) становить культуру ринкову й тому площа його (коли подивитись на табл. 1) стабільна. Кукурудза — культура, що її врожай йде більше на середгосподарське використання, також має значно підвищену площу, ніж сояшник і картопля. Сояшник, на Херсонщині заведено не дуже давно (підчас війни). Крім того, через часті посухи сояшник погано розвивається й не дає високого прибутку, порівнюючи з кукурудзою. Картопля широкого розповсюдження також не має й буває для середгосподарського використання. Місцеві ринки — Херсон, Миколаїв, а також і маси сільсько-господарського населення користуються для споживання в великій кількості випадків ввозною картоплею з Лисостепу.

В пригородній зоні особливо величезну роль повинні відіграти громадські сівозміни в реорганізації рябопільля та ліквідації беззмінної культури хлібів. Заведенням громадських сівозмінів буде досягнуто встановлення поліпшено-парової системи рільництва, при чому за наявності парового просапного клина повинно бути досягнуто підвищення врожайності й надано йому стійкості.

Щорічне збільшення території під громадськими сівозмінами й під паро-просапним клином підтверджує можливість реорганізації лісостепоного рільництва й надання йому стійкої форми. Паро-просапний клин, а особливо паровий, являє в умовах посушливого степу єдиний засіб, що гарантує врожай і тому поширенню парової й паро-просапної площі надається особливої уваги. Табл. № 2 ілюструє поступове поширення громадських сівозмінів просапного клину.

Табл. 2.

Р о к и	Кількість земельних об'єднань	Площа в десятинах під громадськими сівозмінами	Площа в десятинах *) паро-просапного клина в межах громадських сівозмінів
1923-24	3	3.909 десят.	1.309 десят.
1924-25	11	14.957 "	4.650 "
1925-26	15	17.699 "	5.863 "
1926-27	29	24.001 "	6.918 "

Тенденція до поширення громадських сівозмінів наявна, тому конче потрібне прискорення темпу їх заведення й остаточного оформлення.

Особливо в серйозному стані в пригородній зоні перебуває кормове питання. Але кормове питання на себе звертає увагу не тільки

*) Чистого пару в пригородній зоні ураховано: в 1924 р.—3.150 д., в 1925 р.—5.457 д., в 1926 р.—7.600 д., в 1927 р.—16.447 десят.

в роки недородні, а й у сприятливі роки скотина теж страждає від нестачи кормів. Пригородня зона, не зважаючи на перспективи розвитку молочного скотарства, має всього лише 0,13% від усієї території під кормовою площею. В небагато кращому становищі перебувають села, що розташовані по берегах річок та озер, де населення забезпечує худобу на зиму плавневим сіном та зеленим очеретом. Засіви кормових трав дуже мізерні й певної ролі в розвитку скотарства поки ще не відіграють. Руху засівплощі під кормовими травами майже немає:

Табл. 3.

Які культури	1923 р.	1924 р.	1925 р.	1926 р.	1927 р.
Люцерна	26	30	40	82	40
Суданська трава . .	—	—	31	93	50
Могар	—	—	—	14	—

Херсонська Досвідна станція, що розташована в тому ж районі, дає певне розв'язання в кормовому питанні—засіви сорго, кукурудзи, суданки, могоара, люцерни й інш. трав. З роботи цієї станції можна бачити, що є можливість без особливих перепон це питання розв'язати. Треба утворити насіннєві плантації кормових трав і насіннєві масиви. Травосіяння повинно бути в центрі уваги в усіх місцевих плануючих органах, тим більше, що, через близькість ринків і гарні шляхи сполучення пригородної зони, є перспективи сприятливого розвитку молочного господарства. Крім того розвиток скотарства й забезпечення його харчами в місцевих умовах перебуває в тісному зв'язку з раціоналізацією й розвитком стійкого ланового господарства. Головну роль в розвитку стійкого ланового господарства відіграють економічне та господарське значіння окремих культур. Знайомлячись із характерними рисами окремих культур та з врожайністю їх за даними Херсонської Досвідної станції й передовиків - селян, можна помітити, що оз. пшениця на пару є єдина культура, яка високо сплачує працю селянина й дає добрий прибуток. По просапним оз. пшениці нестійкі й в посушливі роки не гарантують врожаю так, як оз. пшениці по чистим парам.

Ярі колосові хліба, рівняючи до оз. пшениці, показують значне знижену рентабельність. Ці хліба, за, майже, тих самих витрат, дають малий „умовно - чистий“ прибуток, а в посушливі роки навіть насіння не вертають. Кукурудза, а особливо кавуни, становлять найбажаніші попередники оз. пшениці, тому що „умовно - чистий“ прибуток цих культур плюс „умовно - чистий“ прибуток сіяної за ними оз. пшениці перевищує навіть прибуток оз. пшениці по чистому пару.

Врожайність культур дуже низька. Посушливість клімату кладе свій відбиток на розвиток с.-г. культур, які за низької техніки ріль.

ництва відрізняються нестійкістю. В сприятливі роки врожаї бувають досить гарні. Херсонська Досвідна станція за багаторічну свою діяльність дала низку певних засобів, щоб підвищити врожай. Тільки за масового пристосування рекомендованого цією станцією комплексу засобів також можна досягти значного підвищення врожаю. Пересічні врожаї зерно-хліба в пудах на 1 десятину в пригородній зоні такі:

Табл. 4.

Назва культур	1927 р.	1926 р.	1925 р.	1924 р.	1923 р.	1922 р.	1921 р.	1920 р.
Оз. пшениця . . .	15 п.	60 п.	40 п.	12 п.	43 п.	15 п.	5 п.	23 п.
„ жито . . .	5 „	25 „	31 „	10 „	41 „	40 „	4 „	21 „
Яра пшениця . . .	1 „	10 „	13 „	10 „	21 „	37 „	2,9 „	33 „
Ячмінь . . .	4 „	45 „	25 „	10 „	20 „	46 „	2,9 „	40 „
Овес . . .	1 „	50 „	18 „	5 „	15 „	44 „	2 „	42 „
Гірчниця . . .	—	10 „	18 „	—	—	—	—	—
Просо . . .	—	50 „	18 „	13 „	13 „	20 „	1,5 „	15 „
Кукурудза . . .	25 „	80 „	65 „	40 „	32 „	31 „	0,8 „	22
Сояшник . . .	10 „	45 „	40 „	25 „	23 „	30 „	1,8 „	—
Картопля . . .	60 „	250 „	118 „	50 „	100 „	90 „	—	—
Баштан . . .	180 „	600 „	205 „	Відомостей немає				
Люцерна . . .	15 „	150 „	120 „	—	—	—	—	—
Суданка . . .	40 „	400 „	200 „	—	—	—	—	—
Могар . . .	15 „	300 „	—	—	—	—	—	—

Для підвищення врожайності й надання їй стійкості треба розвинути в пригородній зоні товарово-зернове господарство. Процес розвитку лановодства повинен йти в напрямку усупільнення виробництва, яке за раціонального будування й за пристосування цілої системи агрикультурних й організаційних заходів гарантуватиме постійно підвищений врожай.

Останніми роками певно намітилася тенденція розвитку продуктивного скотарства в молочному напрямку та інтенсивних культур (по Верьовчиній балці й по р. Інгульцю). Але ж розвиток цих галузей тісно зв'язаний з реконструкцією сільгосподарства і зокрема лановодства. Отже, в основі всіх заходів до підвищення техніки лановодства повинні стояти: реконструкція організаційних форм його, широким розвитком великим колективних господарств, кооперування індивідуальних господарств і організація громадських сівозмінів цілих земельних громад, тому що тільки в організованих господарствах можна пристосувати з значно більшим успіхом всі зазначені агрономічні, агрикультурні й організаційні заходи, при чому тільки від комплексно-зосередженого впливу в цих правильно-організованих селянських господарствах можна чекати в лановодстві значно підвищений ефект, а не в масі розпорошених індивідуальних господарств, де саме комплексу зазначених заходів прикласти ніяк не можна.

Д. Терновський.

До історії заселення річки Вовчої.

Про річку Вовчу, або Вовчі-Води, вперше згадується в літописах XIV віку, і С. М. Соловйов рішуче відносить цю згадку до лівого припливу Сіверського Дінця на Харківщині.

В XVII віці річку Вовчі-Води „пожаловав“ царь Михайло Федорович Білгородському Нікольському монастиреві „вверх з упалыми реками и с колодези и с рыбными и звериными ловлями вниз по Донцу по обе стороны Донца до речки до Старицы“. Невідомо, як експлуатував монастир даровані йому вгіддя, але з пізнішого документу видно, що монастир складав велику ціну цим вгіддям і мирився з фактом побудування в монастирських дачах міста Вовчі-Води*) тільки тому, що тоді була конча потреба боронитися од ворога **).

Приблизно з половини XVII в. вгіддями по річці Вовчій почали користуватися Нежегольські служилі люди. В виписях XVII в. часто трапляється така одноманітна формула дарування (пожалования) вгодь Нежегольським служилим людям: „Лес сечь селидебной и дровяной Нежегольской и по Волчьим-Водам в колках и ровнях (яругах); рыбные ловли и хмелевые и всякие угодья по реке Нежеголи по обе стороны и по реке по Волчьим Водам. А сено им косить по конец своих полъ и по заполью и по реке по Нежеголи по обе стороны и за степью по реке по Волчьим-Водам по обе стороны, по речкам и колодезем от Волуйскова броду вниз по лушки по новою Цераграцкою дорогу“. Сіножаті й ниви по Вовчих-Водах звалися „одсудственными“ або відхожими ***).

Отже, ще до будування міста Вовчанського, вгіддя по річці Вовчій (Волченский юрт) експлуатували Білгородський Нікольський монастир і Нежегольські служилі люди. Тому треба приймати з деякими обмеженнями слова ак. Д. І. Багалія, що Вовчанський повіт в XVII в. являв собою цілковиту пустелю ****).

*) Вовчанськ або Вовча, Харківської окр.

**) Описание документов и дел, хранящихся в Архиве Св. Прав. Синода, т. 18 № 298, ст. 418.

***) Для знавців місцевости подаємо тут назви урочищ по р. Вовчій, що їх ми зустріли в актах XVII і XVIII в.: Мочальная прость, Чорная прость (болота?), Кучугурная поляна, Нижняя изголовь, Чаплина плеса. Мочальной брод, Волуйский брод, Малиновый пристенок, Пешаная яруга, Кобыльев брод, Татарской лог, Большой Волченской ровень, Огибная отложина, Гусева дорога, Торская дорога, Старая Волуйская дорога (в дальшому — Рибний шлях — на м. Острогужск, що ще мав назву Рибний), Везоватый колодезь, Бозовый лог, Хрипунов лог, Проток Каранчиний, Сосорядов і Избенный логи, броди: Царевский, Каменный, Захарьев; Огрызкова пасека, Сетища. Сетищами звалися пристосування до лову звіря або риби. Другого розуміння (для лову риби) тримається зкад. А. Соколевський. Він пише (лист до автора од 24-IX 24 р.): сетище—место для сетей на берегу.

Примітка редакції. Бажано було б, щоб місцеві краєзнавці зібрали відомості про сучасні назви зазначених урочищ і їх походження.

****) Д. И. Багалей. Очерки из истории колонизации степной окраины Московского государства. М. 1887. Ст. 231.

З побудуванням 1674 року міста Вовчі-Води багато орних земель, сіножать і різних угодь по р. Вовчій, що раніше належали Нежегольським служилим людям, перейшли до „черкасів“ (понад 1.000 ч.) „по их черкаской обыкности — по заимке“. Руських людей, рівняючи до черкас, в цій краї було невелика кількість. Звичайна для них норма земельного наділу була „25 четей дикого поля, сенокоса по 50 копен“. Земельні дачі руських у цій краї мають первісну основу, головне у виписах 1694 і 1695 р. *). За цей час, щоб-то за останнє десятиліття XVIII в. виникли руські селища (деревни): Гатище, Бочкова, Єфремівка.

Першими Єфремівськими поміщиками були: Радіон і Семен Федоровичи Котосонови, Федір Понар'їн, Карп Сухін. Їм дано було маєтності „по отказным книгам отказу подьячего Белгородской разрядной избы Евстропа Тороченикова 7202 году июня 15 дня на речке Волчьих-Водах из дикого поля по 20 четей чел. на нагайской стороне речки подле речки Плоты, вверх по Плоту по левую сторону и от Бозового логу к Ясеновой ярушке“. Дворові садиби „на крымской стороне речки Волчьих-Вод, пониже ровенька от нйжного столба в кулме **) до верхнего его ж столба и до Столбов Ивана Бурого с товарищи“.

В селі Бочкові одним з перших в часі „дачників“ був Савелій Братиков „с товарищи“. В с. Гатищах — син боярський, Нефед Петрович Ослопов „с товарищи“. В цей же час (1695 р.) дано виписи на володіння мешканцям м. Вовчі-Води черкасам — сотнику Федорові Осиповичу Зачетилу „с товарищи“.

Нашадки перших „дачників“ в дальшому в різні роки продали багато своїх земель дворянам. Так, первісна дача с. Бочкова — 2125 чет. Продано з цієї кількості 1508 чет.

З кінця XVII в. почалися земельні й різні інші суперечки поміж Вовчанцями, Нежегольцями, Самновцями і Білогородським Нікольським монастирем. 1695 р. Вовчанці скаржилися в Білгород, що „построен де тот город Волчьи-Воды к черному лесу что за Северским Донцом, и та их земля от города Салтова и от Нежеголи не отмежевана и в этот их черный лес Белгорода Николаевский архимандрит с братиею крестьяны для селидебного и дровяного лесу и на реку Донец для водопою и рыбной ловли их не пускают, а в иных местах кроме тех лесов нет нигде; а пашенную землю, сенные покосы и всякие угодья смежные помещики Белгорода, Салтова и Нежеголи у них насильством своим отняли и вымыслом своим отмежевали от них утайкою; и от того они насильства и утеснения разорены, чтоб ту землю от вышеписанных смежных городов поместных и вотчинных земель отмежевать по их русских людей крепостям и по их черкаской обык-

* За Нежегольцями Подставкініми написані маєтності цар. Вовчих-Водах в розборних книгах 1682 р.

**) Кулма — мішок, пізнина (за Соболевським. Зазнач. лист).

ности и по займке, а которая у них земля и всякие угоды отняты и отмежеваны, отдать попрежнему" *).

Підчас цих суперечок супротивники робили один одному „нестерпні обіди“ „пуще татар“ **), аж доки поволі усі вороги не вибули з краю. Білгородський Мик. монастир, через секуляризацію 1764 року, позбавлений був маєтностей. Руські служилі люди, діти боярські й ін., тікали на „Одар“ (Айдар), „Українську Лінію“ і інші місця. Наприклад, 1709 р. в с. Гатищах було багато „покидних пусто-вых поместных земель, которые помещики сошли в иные города и ныне лежат впусте“. 1045 чет. таких порожніх (пустовых) земель у с. Гатищах 1709 р. було „отказано“ Петру-Луні Меншикову, що був на той час „в походе в Харькове“ ***). Кінець-кінцем і частка черкас, „по вольности малороссийской“ і звичці „к шатости“, розійшлася в різні інші місця.

В заселенні р. Вовчої помітну роль відігравали „гулящі“ люди. Клінген пише, що сюди сходилися „всякого рода воры, мошенники, раскольники и великороссийские беглецы“ незадоволені тамошніми порядками ****). Наприклад, прийшли й гулящі люди на заклик черкася Онисько Решетниченка поселилися незаконно в с. Онисимівці *****).

Дворянське землеволодіння й колонізація по р. Вовчій має такі типові риси: 1. Більшими й ранніми землевласниками була українська старшина. 2. З 1709--1710 з'являються поміщики, російські дворяни і до того ж особи „першого розряду“ (Меншиков і ін.). 3. Майже всі нежегольські поміщики-дворяни були землевласниками й по р. Вовчій. 4. На перших же кроках заселення краю помічається розвиток приказного (подьяческого) землеволодіння.

З'ясуємо ці типові риси дворянського землеволодіння по р. Вовчій.

1. Першими, що-до часу, й великими землевласниками з української старшини являються Харківський полковник Федір Григорович Донець-Захаржевський, Ізюмський полковник, бригадир Федір Шидловський і небіж його, Харківський полковник Лаврентій Шидловський. Частина земель Донець-Захаржевського перейшла до його внучки П. Я. Герсєванової. На початку XIX в. Донцям-Захаржевським взагалі в Вовчанськiм повіті належало коло 50 тисяч десятин *****).

2. З російських дворян-поміщиків з найзнатніших у ті часи тут були: князь О. Д. Меншиков, син його Петро-Лука Меншиков; адм.

*) Экстрат 1739 г. о нестерпимых вотчинных обидах Белгородскому Никол. Монастырю, Арх. Белгор. Никол. Монастыря.

**) В однім акті, що відноситься до Вороніжчини, є така відомість: Острогожці скаржаться, що Коротоячани „их бьют и грабят и чинят им разоренье великое пуще татар“ (Воронежская Старина, III, 305). Так само було й на Вовчій в першу половину XVIII віку

***)) Выписъ с сыскных и отказных книг подьячего Афанасия Волохова 1711 г. июня в 24 день.

****)) Клинген. Описание Волчанского у. Харьк. губ. в сельско-хоз.-статист. отноше-нии. X. 1882. Ст. 107.

*****)) Опис. докум. и бумаг, хран. в Московск. Архиве Юстиции. Кн. 14, ст. 316.

*****)) Клинген... ст. 151.

М. Ф. Головин; граф П. М. Апраксин: кабінет-секретар Петра 1-го — Олекса Вас. Макаров; генерал М. А. Матюшкин з дружиною; генерал і президент державної камер-колегії І. І. Бібіков і дружина його, ген. Ів. Юх. Зибін (за часів Петра I відомий Нежегольський комісар Ів. Тимоф. Зибін), ген. О. С. Келен (відомий з полтавської битви) і його син майор і Білгородський судья С. А. Келен, граф І. С. Гендриков. З менше значних — підполковниця А. І. Стормова, К. П. Маслов, прапорщик В. Н. Бакшеев, полковий обозний драгунського полку І. Григор'єв, М. Ф. Времєв „волоской породи“.

3. Дворяни-поміщики нежегольці володіли населеними й ненаселеними маєтками й по р. Вовчій, а саме: Бакшееви, Бекорюкови, Бібікови, Матюшкини, Меншикови, Коминіни, Трубецькі, Апраксини. Бакшееви держали землю в с. Бочкові, Бекорюковим належали Урюпинські хутори і слобідка Іванівка або Плата. Коминіни заселили слобідку Малу-Вовчу в 40-х роках XVIII віку *).

При Бузовських хуторах „поселением состоявших на привилегированной земле“, була гуральня. На заводі й хуторі коло Малої-Вовчі тримали багато скоту, особливо овець. Завод продано 1816 р. згаданому Грекову.

Кн. Трубецькі, власники на р. Нежеголі слобід Зимовенькі й Білої, на р. Вовчій мали слободи Миколаївську (раніше сільцо Решетилівка) і Нікольську або Земленки (заселена в 1781 р.). При Миколаївці була гуральня.

4. З подьячих землевласниками по р. Вовчій були: Ф. І. Тарасов — „Нежегольской приказной избы“; на Вовчі. була і деревня Тарасівка (1714 р.) з „Торским мостовищем“. Далі — Білгородський подьячий А. Ф. Муратов. Нежегольський подьячий С. П. Гритчин. Подьячий Білгородської губернської канцелярії Ф. П. Щедрин. Подьячий Білгородської „Розрядной палати“ А. Волохов **).

Джерела, що їх використав автор:

1. „Архив Сердобинных“ у слободі Козьмодем'янській або Неклюдово, що на Нежеголі. Особливо „Нежегольские строельные книги“. Переховується в церкві цієї слободи.
2. „Архив Батезатулов“ у сл. Титовці, на р. Нежеголі (нині не існує вже).
3. „Архив Белгород. Никол. монастыря (нині не існує).“

*) Точніше слобідку заселяла бригадирина Федора Неклюдова, власниця слободи Козьмодем'янської або Неклюдовки на р. Нежеголі. Року 1748 вона взяла шлюб (третій) з Білгородським губ. прокурором Петром Колиншиним. Після їх смерті Мала-Вовча спадком перейшла до дівчць Колиншиних, а вже спадкоємці цих дівчць року 1816 продали Малу-Вовчу Війська Донського генерал-майору Т. Д. Грекову 18-му.

Дівчцям Колиншиним належали ще землі по річках Нежеголі, Вовчій і Корочі, разом коло 6 т. дес.

**) Ми не знаємо, чи назва дер. Волохівка зв'язана з цим прізвиськом, чи з ім'ям дворян Времєвих „волоской нации“, що на їхній землі мабуть було поселено волохів.

Н. Занфіроєа.

4

З побуту Кременчуччини.

(Село Куцеволівка).

Село Куцеволівка на Кременчуччині (раніше Верхньодніпровського повіту на Катеринославщині) лежить на правім березі Дніпра в 3-х кіл. од річки. Найближче місто — Кременчук в 38-ми кіл., а залізниця — в 30-ти кіл.

Місцевість горбувата. Горби на півдні і заході утворюють улоговину, в ній і лежить село. На північнім сході Дніпро є межа з Полтавщиною. Грунт — уздовж берега неглибокий супіщаний і суглинистий чорнозем поволі переходить на горбах у глибший, а в долині — в глибокий. Підсоння — різко континентальне *), пануючі вітри в районі — північно-східні й західні.

Всю землю використано, як орну, лише невеличке пасмо лугу-плавнів уздовж берега Дніпра йде для випасу. Раніше в районі села були великі ліси, тепер від них лишилися невеличкі гайки, в столітті деревин, що їх і звуть тут лісами. Всі ці гайки-ліски мають окремі назви: Човник, Круглик, Розсоховатий, Довгий і ін.

Після знищення лісів сталися великі провалля або „провалі“, що через недбалість населення розростаються. Є багато старих балок, що теж, як і ліски, мають свої назви: Грабівець, Довжок, Ясинова, Орлова й інш.

Пасмо пісків уздовж Дніпра становить досить велику площу. Для закріплення піску насаджують червону лозу — шелюг.

Населення — українці, колишні козаки й казенні селяни, в більшій частині грамотні. Інших національностей — одиниці. Всі говорять українською мовою. Російську мову розуміють, іноді вживають, але з заведенням української мови в школі молодше покоління перестає вживати російську мову.

Головне джерело існування — хліборобство. Дуже добрий врожай був тільки після голодних років у 1922 р. Після цього року весь час недорід через дощі або засухи. Землеустрій гадали в 1927 р. провести, але тільки нинішнього року розпочали проводити.

Крім хліборобства мешканці Куцеволівки „ходять під хурою“, возять зерно-хліб, а частина виходить на заробітки на Кам'янські заводи, що нещодавно розпочали робити. Підсобним засобом існування ще є добре розвинене садівництво, бджільництво і почасти вівчарство, як і в сусідніх селах **).

Житло будують „на сохах“, стіни плетені з хворосту, мазані жовтою глиною, завтовшки в 40 см. і більше. Білять стіни білою глиною.

*) Докладних відомостей про підсоння місцевості немає.

**) В сусідніх селах — Мишурич-Ріг і Деріївка — дуже розвинене теж садівництво і бджільництво, а крім того й рибальство, а в степових селах — Попельнасте, Лихівка — скотарство. головне — свинарство.

Дах укривають найдешевшим тут матеріалом — очеретом або соломою. Клуні й повітки також на сохах, з плетеними хворостяними стінами, вкриті очеретом або соломою.

Одежа почасти стара українська, почасти „городська“. Свитки, козухи, чумарки (як тут кажуть „чюмарка“), чоботи, черевики місцевого виробу й фасону мирно уживаються з пальтом, сачком, ботинками рантовими, міськими черевиками (тухлі). Вважається за „моду“ на чоботи одягати калоші.

В розмові можна відзначити таку різницю поміж старшим і молодшим поколінням: старі й літні люди люблять в розмові вживати різні приповідки, як от: „сиди Векло, ще не смеркло“, „на чьому возі їду, тому й співаю“, „це діло треба розжувати“, „за моє жито та мене ж і бито“, „дурень думкою багатіє“ і т. ін. Молодше покоління говорить майже без приповідок, але зате вживає слова, що ввійшли в побут за часів громадянської війни, наприклад: абсолютно або абсоютно, ізрохдувати (цеб-то *негайно* вбити), лавочка (одне з улюбленіших слів — тонко одурити), реквізірувати, опридільонно, ясно, ліворуція, я ізвиняюсь, шамовка. Замість „прощайте“ все більше говорять „пока“.

Що кажуть старі люди.

Ще в часи Запорізької Січі на берегах Дніпра козаки закладали невеличкі селища — *куріні*. Закладали їх *курінні отамани*, отже, й селища ці здебільшого звалися за прізвиськом свого отамана.

В ті часи на правім березі Дніпра закладено курінь *Вороновку*, названий за йменням свого фундатора, отамана Воронова — виходця з Росії. Після смерті Воронова обрано було за отамана запорізня *Куцевола* (куций віл), але селище ще звалося Воронівкою. Раз Куцевіл запросив гостей і влаштував гучний бенкет. Гості були з цього дуже вдоволені й одногolosно ухвалили: „Годі вже цьому куріню бути Воронівкою, Воронов умер, нема його, а в нас єсть живий славний отаман Куцевіл. Нехай же курінь зветься Куцеволівкою“ *). Проте, на важливих документах і церковних записях завжди писали „Куцеволівка—Вороновка“.

Курінні отамани з своїм товариством брали участь у різних походах, а часом і в розбитацьких наскоках. Отамани не любили починати якусь справу, не порадившись з відунами. Ворожбитів тут було багато і вони мали великий вплив на справи. Переказують таку легенду. Мешканці одного куріня звелили своєму ворожбитові довідатися, чи буде їм скоро кудись похід. Через декільки день ворожбит повідав їм так: „Бачів я сон, що до мене прилитів голуб і каже міні — прокинься, чоловіче, бо зараз буде тобі вість“. Сказав тай вилитів з хати. Тіко шо я прокинувся, коли дивлюсь—іде в хату старий дідок. Поздоровкався зо мною, дає міні білу хусточку, а далі каже — „Прийшов я до вас з вістю: Батько *Семен Палій* поклон прислав. Прохає ідти до

*) Старожил Антін Гаврилович Кізенко. Грамотний. 26-XII 26 р.

ного на поміч". Сказав, ударив ногою у землю тай десь дівся. Біла хусточка осталась у мене у руках... Скажу я вам на це, славі означеньки, що треба поміч дати батькові Семену Палію" *).

Куцеволівка розвивалася повільно. Ще року 1855 край села стояв повб з донечкою, де позначено було, що в Куцеволівці 71 двір. Тільки в кінці XIX в. село почало рости й населення збільшуватися. Береги Дніпра було вкрито віковим лісом. Підсоння було рівне — зима м'яга постійна, а літо помірно тепле й без посух. Водилося багато віря, птахів, риби. Народу було мало, тому й хліборобство не поширювалося — сіяти тільки для себе. Тисячі десятин ходили „під толокою". Джерела існування були: скотарство, вівчарство, рибальство, мисливство в лісах. Все це давало людям добрий здобуток **).

Вівці-шпанки розводили переважно поміщики, селяни ж — довгошубову грубу породу. За версту від Куцеволівки в старозину жили юмичики Пугачевські, вони мали отару в 5.000 гол. шпанки, що, за словами старожилів, небагато для поміщика, бо в ті часи отари в 10-15 тисяч голів уважалися за звичайні.

Свинарство велося так: на весні селяни виганили свиней у ліс, в міру потреби ходили на лови. Свині свійські дичавіли. Піймавши юрського кнура, в'язали йому до шиї колоду, щоб він не кидався на людей ***).

В Куцеволівці було дуже розвинено чумацтво. Їздили волами на пажках, головне, у Крим по сіль. Про ці часи зберіглося чимало чумацьких пісень. В народній астрономії цих місць досі є назви Чумацький шлях", „Віс" ****).

Як характерна, на сучасний погляд, особливість — хлопці до 20-ти років не носили штанів, а ходили в довгій сорочці (як жіноча), холодну пору надівали поверх свитку або кожух. Як ставало хлопцеві 20 років, йому уперше надівали штани, при чому хлопці гіркий льози лили, бо з цього часу кінчався для хлопця час вільного життя. Це й досі є люди, що оповідають про те, як хлопці „боролися за волю свободу" й не хотіли надівати штани.

Раніше влягалися так: чоловіки носили широкі штани з китайки, югтарні чоботи, високі смушкові шапки; а жінки — в будень вовняну апаску, а в свято плахту, на голові — шовковий очінок, розшитий золотом, або з парчі з нашитими дукачами. В старі часи очінок, уважали за обов'язкову прикрасу кожної заміжної жінки, знімати його вважалося за непристойне. Про очінок досі ще співають пісню:

Ой, пла я горілочку
Тай напилася,
Загубила очіночок
Тай не вбереглася.

Ой, піду я молодая
До нової хати
Та повила я чоловіка
Очіпка шукати.

*) Атанія Хижинська, 75 років. Неписьменна. 8-І 27. Куцеволівка.

**) Павло Павлович Занфіров. — 17-ХІІ 26 р.

***) Старожил Лаврен Дем'янович Ругно, 73 р. 15-Х 26. Куцев.

****) Руські „Млечный путь", „Большая Медведица".

Іди, іди, чоловіче,
Очіпка шукати.
Як не знайдеш очіпочка,
Той не йди до хати.

„Ой, здорові челядоньки,
Ви добрії люди,
Як що знайшли очіпочок,
Мій могорич буде.

Іди, іди, чоловіче,
Та все вуличками.
Та де встрінеш челядоньку
Та будеш питати.

А у мого очіпочка
Золотая чілка,
Отож моя загубила
Молодая жінка.

Треба тебе чоловіче.
Треба тебе бити,
Щоб ти учів свою жінку.
Як горілку пити *).

Нині вже носити очіпок не так обов'язково, і що далі, то це звичай перестає вживатися.

Докладніші документальні відомості з історії Куцеволівки перховуються в церкві ближчого села Дерівки, а з Куцеволівської церкви хтось їх взяв і знищив.

(Далі буде).

*) Подала Агапія Хижинська. 19-ХІІ 26 р. Співалася в старовину, як „застона“ пісня.

Увага!

В числі 2-3 „Краєзнавства“ просимо виправити помилку:
На стор. 21 під ілюстрацією мусить бути „Трихіноскопична“ і на стор. 25 під ілюстрацією треба не „Острів Московський“, а „Скелі на острові Хортиця в селі Кічкас з одміткою рівня води в Дніпрі підчас повіни“.

Редакція.

„КРАЄЗНАВСТВО“

ІЛЮСТРОВАНІЙ
ЖУРНАЛ ДЛЯ МАСОВОГО КРАЄЗНАВЦЯ, ВИ-
ХОДИТЬ ЩО-МІСЯЦЯ, КРІМ ЛИПНЯ Й СЕРПНЯ
(10 ЧИСЕЛ НА РІК), РОЗМІРОМ ДВА АРКУШІ

Журнал має відділи:

1. **ЗАГАЛЬНИЙ.** — Освітлює теоретичні основи та загальні питання краєзнавства.
2. **МЕТОДИКА КРАЄЗНАВЧОЇ РОБОТИ.** — Подає практичні вказівки з краєзнавчої роботи (що і як робити краєзнавцеві).
3. **ШКІЛЬНЕ КРАЄЗНАВСТВО.**
4. **НАШ КРАЙ.** — Подає матеріали, що наочно ілюструють досягнення в справі вивчення окремих районів краєзнавчими організаціями або окремими краєзнавцями.
5. **ЖИТТЯ КРАЄЗНАВЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ.** — Подає відомості про життя й роботу краєзнавчих організацій.
6. **БІБЛЮГРАФІЯ.** — Подає зразкові бібліотечки, рекомендовані списки краєзнавчої літератури, огляд літературних новин краєзнавчих.
7. **КЕРУЮЧІ МАТЕРІЯЛИ.**

ПЕРЕДПЛАТА:

На 1 рік	3 крб. — к.
„ 6 міс.	1 „ 50 „
1 число	— 30 „

Передплату й замовлення приймає: Український Комітет Краєзнавства — Харків, вулиця Карла Лібкнехта 33, пом. 13. Контора газети „Народний Учитель“ — Харків, палац Праці, пом. 69. Усі поштово-телеграфні контори.